

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 747

гр. София, 11.04.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Николай Николов
Бетина Б. Бошнакова

като разгледа докладваното от Николай Николов Въззивно частно наказателно дело № 20221100601040 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 8, вр. с ал.7 от НПК.

Образувано е по частна жалба на Е.Б. Б., депозирана срещу определение от 05.01.2022г. на СРС, НО, 116 състав, постановено по ЧНД № 16201 по описа на съда за 2021г., с което е оставена без разглеждане подадената от жалбоподателката срещу постановление от 04.11.2021 на СРП, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 5385/2019 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 34220/2019г. по описана СРП.

В жалбата срещу първоинстанционния акт се излагат съображения за неговата незаконосъобразност. Твърди се, че неправилно първостепенният съд е оставил без разглеждане жалбата й срещу постановлението, с което е прекратено досъдебното производство, тъй като жалбоподателката се явявала пострадала от престъпление по чл.212 от НК, в насока на което липсвало произнасяне от страна на съда. Моли се обжалваното определение да бъде отменено.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата доводи и доказателствата по делото, приема следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, предвид наличието на правен интерес от обжалване на определението на СРС в законоустановения 7-дневен срок по чл. 243, ал. 7 от НПК, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Досъдебното производство е образувано на 17.12.2019 г. срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл.311, ал.1 от НК.

Представител на СРП, с постановление от 04.11.2021г., е прекратил наказателното производство по ДП № 5385/2019 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 34220/2019г. по описана СРП, образувано и водено за престъпление по чл.311, ал.1 от НК. До този момент по досъдебното производство не е привлечено лице като обвиняем.

Е.Б. Б. е депозирала жалба срещу това постановление, като първостепенният съд е приел, че жалбоподателката няма качеството на пострадал от престъплението по чл.311, ал.1 от НК, поради което е оставил без разглеждане жалбата на последната срещу постановление на СРП за прекратяване на наказателно производство.

Въззивният съдебен състав изцяло споделя правните изводи на първата инстанция.

Процесуалната недопустимост на жалбата, поставена за разглеждане пред първоинстанционния съд се обосновава с подаването ѝ от лице, което няма подлежащ на защита правен интерес да претендира отмяна на постановения от прокурор при СРП акт, с който е прекратено наказателното производство.

Систематичното място на престъпния състав по чл.311,ал.1 от НК е по Глава IX от Наказателния кодекс („Документни престъпления“). Обект на престъпленията по тази глава са обществените отношения, регулиращи документооборота, т.е. тези които са свързани със съставянето, използването и съхраняването на документи, като правната сигурност изисква да бъде спазван строго регламентирания ред при издаването на документи, както и документирането на фактите с правно значение.

Предметът на престъплението по чл.311, ал.1 от НК-лъжливо документиране, е официален удостоверителен документ, в който се съдържат факти или обстоятелства, които не съответстват на обективната действителност. Субект на това престъпление е длъжностно лице, което извършва изпълнителното деяние – съставяне сам или чрез друго лице на такъв документ, в кръга на службата си.

Престъплението по чл.311, ал.1 от НК е формално, на просто извършване. За съставомерността на същото законодателят не е предвидил настъпването на общественоопасни последици. Престъплението е довършено със самия факт на съставяне на официалния удостоверителен документ, в който са отразени факти или обстоятелства, които не съответстват на обективната действителност, без да е необходимо от това да е настъпил конкретен вредоносен резултат.

Следователно, след като в състава на инкриминираното деяние не са включени вреди, то липсва и процесуална правоспособност по чл.243, ал.4 от НПК Е.Б. Б. да обжалва постановлението за прекратяване, тъй като последната не е придобила качеството на пострадал от престъплението по чл.311,ал.1 от НК. В тази връзка е и Тълкувателно решение № 2 от 25.11.2020 г. по тълк. д. № 2/2019 г., ОСГК на ВКС.

По изложените съображения въззивната инстанция приема, че определението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Във връзка с инвокираните в частната жалба доводи относно правомощията на съда, респективно необходимостта наказателното производство да се води за престъпление по чл. 212 от НК, въззивният съдебен състав намира за необходимо да изясни границите на съдебния контрол по чл.243 от НПК, простиращи се върху прекратяването на наказателното производство от прокурора.

Съгласно чл. 127 от Конституцията на Р.България и чл. 46, ал. 1 от НПК, прокурорът е органът, който притежава дискрецията да ръководи разследването и да упражнява надзор за законосъобразното му провеждане; да извършва разследване; да привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления, и поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер.

Въвеждането на съдебен контрол върху прекратяването на наказателното производство не отнема това негово правомощие. Съдебният контрол е относно обосноваността и законосъобразността на прекратяването и то само в рамките на правната квалификация на деянието, за което се води наказателното производство.

Недопустимо е съдът да дава указания на прокурора, за какво престъпление да се образува и води наказателното производство, в това число да указва на прокурора да прави корекция на обвинението, касаещи правната му квалификация и лицето, което следва да бъде привлечено към наказателна отговорност (виж Решение №1/1999г. на

Конституционния съд).

Именно поради това и то с оглед фазата, в която се намира наказателното производство, то прокурорът е компетентен да определя правната квалификация на деянието, за което се води наказателното производство, като правомощията на съда да осъществява контрол по чл.243 от НПК върху постановлението за прекратяване, са единствено в рамките на възприетите фактическа обстановка и правна квалификация. Както въззивният съд посочи, досъдебното производство е образувано и водено за престъпление по чл.311, ал.1 от НК, като съдебната практика е константна, че в състава на това престъпление не се предвижда настъпването на съставомерни вреди, което е и процесуалното основание както първата, така и въззивната съдебни инстанции да приемат, че жалбоподателката не се явява процесуалноправно активно легитимирана да подава жалба срещу постановлението на СРП, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 5385/2019 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 34220/2019г. по описана СРП.

За процесуална прецизност следва да се посочи, че жалбоподателката Е.Б. Б. не е лишена от възможността да защити правата, които претендира да са били накърнени, тъй като по реда на чл. 200 от НПК има възможност да обжалва пред по-горестоящата прокуратура постановлението на СРП, което според въззивната инстанция не подлежи на съдебен контрол.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, СГС, НО, 1-ви въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 05.01.2022г. на СРС, НО, 116 състав, постановено по ЧНД № 16201 по описа на съда за 2021г., с което е оставена без разглеждане жалбата на Е.Б. Б. срещу постановление от 04.11.2021 на СРП, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 5385/2019 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 34220/2019г. по описана СРП.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____